

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1918.

Leto XIX.

~ ~ ~ Vojakove solze. ~ ~ ~

„Jaz Slovak sem iz Morave...“
rekel mi vojniki šibak
na počitku je v Bohinju,
ko me v službi je korak
tja zanesel med vojake:
Ogre, Čehe in Slovake.

„Pet velikih hiš je mojih,
ženo in otroke tri
tam imam v Moravi lepi.
Nič ne vem, če so živi,
nič ne vem, če še krasijo
moje hiše domačijo.

Mesecev enajst sem v vojni,
ves ta čas pa jaz dobil
nisem sporočila z doma...
Vojni hrup brez tolažil
goni v tuje me daljine
čez ravnine in strmine.

Ranjen, glejte, tukaj v glavo
bil sem na galiških tleh;
že iz bolnice sem moral
v Srbijo po tednih treh,
doli drobec je jekleni
še nogó raztrgal meni.

Jaz bi rad ga potolažil,
toda nisem znal, kakó;
sam sem si solzé obrisal,
roko mu podal v slovó;
a obraz mu posolzeni
vedno bo v spominu meni.

V bolnici sem spet podelal;
noga prav še zdrava ni,
a na tretjega sovraga
bojni me ukaz podi...
Kmalu tamkaj kje ob Soči
v novi bom jekleni toči.

Tam italijanska krogla
pa zadene me v srce;
vendar to ne straši mene,
vajen sem na vse gorje;
enkrat mora vsak umreti,
sit trpljenja sem na sveti.

Brez slovesa zapustiti
dragi dom in rojstni kraj,
od otrok se in od žene
ločiti za vekomaj
in trohneti v zemlji tuji:
misli te so boj najhujši!“

Vzdihne zdaj vojak ubogi,
suho roko položi
na srce si, in solzé se
udero mu iz oči,
potlej pa še tožno reče:
„To boli me, to me peče!“

Fr. Rojec.